

Folkebevægelsen i EU-parlamentet

Folkebevægelsen mod EU er repræsenteret i EU-parlamentet gennem MEP Rina Ronja Kari, som blev genvalgt til parlamentet i 2014.

Indtil den dag, hvor der sker et Daxit, så arbejder vi i parlamentet aktivt for at modvirke forringelser i det daglige for almindelige mennesker samtidig med, at vi forsvarer alle dem, der rammes af EU's angreb på velfærden og demokratiet.

Det parlamentariske arbejde er ikke et mål i sig selv, men er med til at give Folkebevægelsen synlighed, troværdighed og relevans mellem valgene og folkeafstemningerne. Det parlamentariske arbejde giver os samtidig en stemme i den offentlige debat om EU, som er domineret af EU-begejstrede politiske aktører.

Parlamentariske principper

Folkebevægelsens parlamentariske arbejde udføres ud fra følgende fire principper:

- Vi stemmer/arbejder imod mere overførsel af magt til EU.
- Vi stemmer/arbejder for at føre beslutninger tilbage til de nationale parlamenter.
- Vi stemmer/arbejder i overensstemmelse med forsvaret for den Skandinaviske velfærdsmodel.
- Vi stemmer/arbejder i overensstemmelse med Folkebevægelsens idegrundlag samt opstillingsgrundlaget ved 2014-valget.

Udvalg

EU-parlamentets udvalg er den primære platform for det parlamentariske arbejde. Det er her de egentlige forhandlinger foregår om EU's lovgivning og politikker. Der er i alt 20 faste udvalg i EU-parlamentet, som dækker de forskellige områder, som EU lovgiver på. Hvert medlem af EU-parlamentet har som minimum ret til fuldt medlemskab af et udvalg samt en suppleant plads i et andet udvalg.

Rina er udpeget til fuldt medlem af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, hvor hun er koordinator for GUE/NGL-gruppen, som Folkebevægelsen er tilknyttet i EU-parlamentet. Rina er desuden suppleant i Udvalget om Økonomi og Valuta.

Samarbejde og alliancer

I Folketinget har hver parlamentariker en række rettigheder såsom retten til at tale og stille forslag. Sådan er det ikke i EU-parlamentet. Tværtimod er det de politiske grupper, som har rettighederne. Derfor er det stort set umuligt at fungere i EU-parlamentet uden en gruppe.

Rina har - med Landsledelsens opbakning - besluttet sig for at være tilknyttet GUE/NGL-gruppen i EU-parlamentet, som er en konføderal venstrefløjsgruppe.

GUE/NGL har 52 medlemmer, som kommer fra forskellige partier og bevægelser til venstre fra socialdemokraterne. GUE/NGL-gruppen er et godt sted at være, dels fordi gruppen overvejende er EU-kritisk, og dels fordi der er fuld frihed til, at man kan stemme og argumentere helt som man selv vælger – også når det går direkte imod flertallet i gruppen.

Inden for gruppen er vi særligt tilknyttet den del, som hedder 'NGL' (Nordic Green Left), og som er endnu mere EU-kritiske end resten. Det giver en lang række fordele, f.eks. med forberedelsen af det enorme antal afstemninger under plenarsamlingerne i Strasbourg. Omvendt betyder det selvfølgelig også, at vi har en række opgaver og ansvar, og at vi må bruge tid på at få samarbejdet i gruppen til at fungere.

Kontoret samarbejder desuden jævnligt med NGO'er, fagforeninger og sociale bevægelser såsom både den danske og europæiske fagbevægelse, Afrika Kontakt, Western Sahara Resource Watch, Corporate Europe Observatory, Friends of the Earth, WWF, Finance Watch, Transparency International, Stop TTIP/CETA-kampagnen og mange flere.

Disse organisationer er demokratiske bevægelser, der repræsenterer non-profit interesser og offentlige bekymringer i samfundet. Ofte beskæftiger de sig med problematikker, som er direkte relateret til EU-lovgivningen. Vi er dybt afhængige af deres ekspertise og input i forbindelse med EU's mange angreb på miljøet, demokratiet, velfærden og arbejdstagerne både i og uden for Europa.

Holdet i Bruxelles

Arbejdet i EU-parlamentet løftes ikke af Rina alene. Bag sig har Rina et knalddygtigt hold, som blandt andet består af de mange seje praktikanter, der alle har lagt en kanon indsats på kontoret. Siden sidste landsmøde har vi haft **Ditte Marie Gyldenborg**, **Marie Meyle** og **Roar Hyldkrog**. En stor tak til jer!

Derudover består holdet af den hårde, men super dygtige kerne, nemlig vores to presse- og kommunikationsmedarbejdere, **Freja Wedenborg** og **Per Bergholdt Jensen** samt kontorleder, **Allan Vesterlund**. Sidst men ikke mindst har vi **Maj Rydbjerg** og **Henrik Andersen**, som er ansat af GUE/NGL-gruppen til at støtte Rinas plenar- og udvalgsarbejde. Der skal lyde en stor tak til hele holdet!

1. Brexit

Vi forsvare Storbritanniens ret til at forlade EU uden at blive udsat for straffeaktioner. Samtidigt arbejder vi for, at den fremtidige samarbejdsaftale sikrer fortsat samarbejde og samhandel.

EU-parlamentet har en slags vetoret over Storbritanniens exit-aftale i og med at Parlamentet skal godkende den endelige aftale. Derfor er det vigtigt for os at være med til at definere Parlamentets kriterier for en god exit-aftale. Dvs. gensidig sikring af borgernes rettigheder, ingen urimelig afskedsregning, beskyttelse af den irske fredsaftale og en løsning på retshåndhævelsen af exit-aftalen, som ikke indebærer, at EU-domstolen får kompetence ift. Storbritannien, efter landet har forladt EU.

Derudover er det vigtigt at sikre, at den fremtidige samarbejdsaftale sikrer fortsat samarbejde og samhandel. Vi arbejder for, at borgerne også i fremtiden kan rejse, studere og arbejde på tværs af landene, men insisterer selvfølgelig på, at aftalen ikke må stå i vejen for, at hverken Storbritannien eller EU-landene kan gøre, hvad de finder nødvendigt for at stoppe social-dumping. For os er det et ufravigeligt krav, at aftalen ikke fører til forringelser ift. social- og arbejdstagerrettigheder, miljø og forbrugerstandarder mv. Samtidigt afviser vi, ligesom ved alle andre handelsaftaler o. lign., en hver form for investeringstribunal.

2. Vi kæmper imod 'EU's fremtid'

Vi ønsker et internationalt samarbejde, hvor der stadig lyttes til borgerne, og hvor borgerne har indflydelse på deres egen hverdag

Brexit burde have været et gigantisk *wake-up call* for EU-eliten om den voksende utilfredshed med EU-projektet. Samtidig burde Brexit have givet anledning til et grundlæggende kursskifte mod et europæisk og internationalt samarbejde, hvor demokratiet ikke skubbes af vejen af overstatslige institutioner, og hvor den enkelte har medindflydelse på de beslutninger, der har betydning for hverdagen.

Men i stedet for at lytte til utilfredsheden og se på de problemer, EU har skabt, og som var årsag til Brexit, har EU-eliten stillet skarpt på de mange muligheder, Brexit giver. I EU's optik har Storbritannien traditionelt været en 'klods om benet' i forhold til øget integration. Det problem er EU nu kommet af med, og der er allerede søsat flere initiativer mod mere union.

Blandt disse udspil har EU-eliten lanceret en storstilet dagsorden kaldet 'EU's fremtid', som reelt handler om, at give EU alle de resterende institutioner, som en normal stat har til rådighed for at fungere. Det drejer sig for eksempel om:

- Færdiggørelse af den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) med en fælles finansminister og et fælles EU-budget.
- En social union som supplement til ØMU'en med en fælles social- og arbejdsmarkedspolitik.
- En militær union med fælles militære indkøb, fælles hovedkvarter og mulighed for en fælles hær.
- En sammenlægning af formanden for Rådet og Kommissionen, så der kun skal være én præsident for én union.

Ingen af disse udspil handler dog om at gøre op med de reelle problemer, som folk kæmper med i deres hverdag, og som EU enten helt eller delvist er årsag til. Det drejer sig for eksempel om social dumping, nedskæringer på velfærden og øget usikkerhed. Der er heller intet i disse udspil, som reelt adresserer EU's demokratiske underskud eller giver den enkelte borger mere indflydelse i hverdagen eller kontrol med beslutningstagerne.

Lige siden EU-kommissionen lancerede sin dagsorden, har Rina konsekvent været den kritiske røst i den offentlige debat om EU's fremtid. Hun har både taget debatten i medierne og i EU-parlamentet. Hun har samtidig formuleret en alternativ vision - 'Fremtidens Europa' - for hvordan et ægte Europæisk samarbejde baseret på demokrati kunne se ud. Dokumentet kan findes på Folkebevægelsens hjemmeside.

'EU's fremtid' er en dagsorden, som Rinas kontor vil følge tæt de næste par måneder, da det forventes, at EU's stats- og regeringsledere vil træffe beslutninger i december om, hvordan EU skal se ud i fremtiden.

3. Vi kæmper imod ØMU'en og nedskæringerne

Vi ønsker et internationalt samarbejde mellem uafhængige, nationale valutaer, som skal stabilisere valutaraterne og beskytte mod valutaspekulation. Vi ønsker samtidig en demokratisk økonomi

baseret på økonomisk selvbestemmelse, som er til gavn for flertallet og ikke kun de få.

Anført af den tysk-franske alliance har EU lanceret et nyt forsøg på at færdiggøre Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU). Det nye udspil vil betyde mere økonomisk politik baseret på nedskæringer for forbrug og investeringer suppleret med arbejdsmarkedsreformer målrettet løntilbageholdenhed og øget usikkerhed og fleksibilitet.

Målet er klart: EU's handelsbalance og position i den globale konkurrence skal yderligere styrkes på bekostning af lønomkostninger og arbejdstagernes rettigheder og vilkår. Midlet er at efterligne den tyske model (Agenda 2010's Hartz reformer).

Samtidig er der lagt op til at indføre forskellige modeller for et slags fælles eurozonebudget og fælles fonde, der skal udjævne forskellene mellem Eurozonens økonomier gennem økonomisk støtte til medlemslande med kroniske handelsunderskud og gæld.

Men det er ikke en ønskværdig udvikling for nogen. Konkret kan det betyde, at nogle lande i EU vil blive gjort til permanente 'bistandslande' og desværre viser historien - særligt de seneste års erfaringer fra Sydeuropa - at økonomisk støtte altid kommer med krav om reformer, nedskæringer og strukturelle tilpasninger. Intet er gratis. Oven i hatten vil EU også indføre en euro-finansminister, der skal holde streng kontrol med landenes økonomier.

For at begrænse EU's redskaber til at afpresse andre euro-lande, som måtte ønske en anden økonomisk politik, arbejder vi for oprettelsen af støtteprogrammer, der skal give euro-landene mulighed for at træde ud af den fælles valuta gennem en ordnet exit.

Hvert år arbejder vi desuden for at stikke en kæp i hjulet på EU's årlige nedskæringsprogram, Det Europæiske Semester. Det Europæiske Semester vedtager hvert år såkaldte landespecifikke henstillinger, der dikterer nye reformer og velfærdsforringelser i de enkelte medlemslande. For eksempel er der en tæt sammenhæng mellem reformer som efterlønsreformen og dagpengereformen i Danmark og 'henstillingerne' fra Det Europæiske Semester.

Vi har derfor arbejdet for:

- **En afskaffelse af de landespecifikke henstillinger, som er et klart brud på medlemslandenes selvbestemmelse.** En sund økonomisk politik er en demokratisk politik. Derfor skal EU ikke blande sig i medlemslandenes budgetter og politikker.
- **En afskaffelse af EU-regler, der binder medlemslandene til nedskæringspolitikken.** Hvis et nyt flertal i et medlemsland skal have mulighed for at investere i jobs og velfærd, så kræver det, at landet ikke er bundet på arme og ben til EU's nedskæringspolitik.
- **At sikre at EU blander sig uden om løndannelsen i medlemslandene.**
- **Et opgør med Stabilitets- og vækstpagtens 'gældsbremse',** som dikterer, at når gælden overstiger 60 procent af BNP, skal den øjeblikkeligt bringes ned. **Det samme gælder Finanspagtens 'gyldne regel'** om, at det strukturelle underskud ikke må overstige 0,5 procent af BNP.

EU's økonomiske politik - særligt 'gældsbremsen' og 'den gyldne regel' - omdirigerer de offentlige finanser væk fra investeringer i velfærd og jobs over til afbetaling af udlandsgæld, som i sidste ende ejes af private aktører og banker.

4. Vi kæmper for mere velfærd

Vi forsvarede medlemsstaternes ret til selv at bestemme deres socialpolitik. Blandt andet derfor kræver vi et opgør med EU's økonomiske spændetrøje. Samtidigt arbejder vi for indførelsen af en social protokol, som giver sociale- og arbejdstagerrettigheder forrang for EU's såkaldte økonomiske friheder.

I kølvandet på finanskrisen – og som et modtræk til den yderste højrefløjs fremgang - forsøger EU at få et mere socialt image. Konkret er Kommissionen kommet med et forslag til en social søjle, som indeholder 20 principper, der skal skabe et "mere retfærdigt og socialt Europa". Desværre rummer forslaget ingen erkendelse af EU's eget ansvar ift. arbejdsløshed, fattigdom og svækkede velfærdssystemer, og derfor lægges der heller ikke op til et brud med Finanspagten, Europluspagten, Det Europæiske Semester m.v., som er nogle af de styringsredskaber, der bruges til at presse lønninger og velfærdsydelse nedad.

Samtidigt lægger forslaget ikke op til nye eller udvidede sociale rettigheder. Fx har Kommissionen valgt at overhøre opfordringen til at EU skal tiltræde Den Europæiske Socialpagt, som er et internationalt charter under Europarådet, der fastlægger en række grundlæggende rettigheder såsom retten til arbejde, retten til at være i fagforening, ret til kollektive overenskomster og ret til social sikkerhed. Endeligt rykker forslaget heller ikke på det etablerede normhierarki i EU, hvor sociale- og arbejdstagerrettigheder er underordnet hensynet til virksomhedernes konkurrenceevne.

Vi synes, at det er positivt, at EU sætter fokus på de store sociale problemer, der er i EU, og den voksende ulighed i og mellem medlemslandene, men det er svært at se, hvordan forslaget til en social søjle vil løfte en eneste borger ud af fattigdom, stoppe social-dumping eller forhindre den voksende sociale og økonomiske ulighed. Forslaget fremstår derfor som ren imagepleje forud for EP-valget i 2019.

I Folkebevægelsen vil vi gerne være med til at løfte velfærden og bekæmpe ulighed i EU. Vores udgangspunkt er at **de sociale problemer i EU kan kun løses, hvis vi tager et opgør med EU's økonomiske styring, hvorfor Rina konsekvent arbejder for at begrænse og ultimativt afskaffe styringsredskaberne. Derudover arbejder Rina for at sikre høje minimumsstandarder i konkrete lovforslag og for at styrke konkrete tiltag mod social-dumping. Fx har Rina stillet forslag om forbyde EU-støtte til udflytning af arbejdspladser og om at medlemslandene skal have ret til at håndhæve alle overenskomster i forhold til udstationerede arbejdere.**

Forslaget er i første omgang rettet mod eurolandene og Danmark er derfor ikke forpligtiget til at deltage.

5. Vi forsvarede forsvarsundtagelsen

Vi ønsker et internationalt samarbejde baseret på fred, nedrustning og konfliktløsning. Derfor forsvarede vi den danske forsvarsundtagelse og støtter styrkelsen af FN og Europarådet
Et af de områder, hvor der for alvor er sparket gang i EU-integrationen er på det militære område.

Det skyldes særligt to ting:

For det første eksisterer der et rationale i EU om, at man ikke kan være en økonomisk stormagt uden at være en militær stormagt. Man kommer ikke langt med sine interesser i verden, hvis ikke de i sidste ende kan håndhæves af kanoner, krudt og kugler.

Storbritannien, som selv er en militær stormagt, har dog forsøgt at bremse for sådan en udvikling af EU, eftersom man ikke ønskede at havne i en situation, hvor Storbritannien potentielt skulle dele sin stormagtsposition med resten af EU. Men efter Brexit har Storbritannien ikke længere noget at skulle have sagt.

For det andet er der stigende konflikter og krige lige uden for EU's hoveddør mod Øst og bagdøren mod Mellemøsten og Nordafrika samtidig med, at EU's gamle allieret, USA, har fået en ny præsident med en 'utraditionel' politik i forhold til NATO, internationale konflikter, klima og frihandel. De to ting tilsammen har fået flere og flere til at støtte ideen om, at EU nu bør overtage rollen som 'den frie verdens leder'.

Konkret lancerede EU allerede i juni en såkaldt Europæisk Forsvarsfond, som dels skal støtte fælles europæiske indkøb af militære kapaciteter. Og dels skal fonden støtte forskning inden for den militære industri.

Selvom Danmark har en forsvarsundtagelse, så bidrager vi allerede i dag til Forsvarsfonden gennem EU-budgettet. I 2017 er der afsat 186 millioner kroner til fondens forskningsprogram, hvoraf Danmark gennem EU-budgettet bidrager med 4 millioner kroner. Det er ren subsidiering af militærindustrien. I slutningen af 2019 vil vi samlet have bidraget med 13 millioner kroner. I dag er forskningsprogrammet uddelegeret til det Europæiske Forsvarsagentur.

Ambitionen er at i 2019-2020 skal forskningsprogrammet være et selvstændigt program med et budget på over 3,7 milliarder kroner. EU-kommissionen har allerede fremsat et forslag til forordning, som skal vedtages af EU-parlamentet i løbet af 2018.

Spørger man den danske regering, så skal grænserne for forsvarsundtagelsen prøves maksimalt af plus lidt til. I et såkaldt samlenotat fra december sidste år om Forsvarsfonden fremgår det, at regeringen fra sag til sag vil tage stilling til, hvilke konsekvenser forsvarsundtagelsen har for Danmarks deltagelse i og finansiering af konkrete tiltag.

Folkebevægelsen kan ikke acceptere, at regeringen fra sag til sag undergraver forsvarsundtagelsen. Regeringen må enten acceptere undtagelsen eller tage et åbent opgør med den.

Samtidig har Rina stillet en række ændringsforslag til EU-budgettet, som skal forhindre at EU's midler anvendes til militær forskning men i stedet bør anvendes på investeringer i velfærd og social udvikling.

Sideløbende med Forsvarsfonden besluttede EU's stats- og regeringsledere på det seneste EU-topmøde i juni i Bruxelles at aktivere Lissabon-traktatens mulighed for et Permanent Struktureret Samarbejde (PESCO) på det militære område. Samarbejdet er stadig på tegnebrættet men formålet er dybest set fælles oprustning.

Beslutningen blev fulgt op i start september på et uformelt topmøde i Tallinn af forsvarsministrene, som vedtog de nærmere rammer og kriterier for det militære samarbejde. Ifølge EU's udenrigstjeneste blev der opnået et konsensus blandt alle EU-landene. Det forventes, at en

beslutning om samarbejdet - herunder 30 konkrete projekter - allerede kan træffes ved udgangen af året.

Det er en udvikling, som Folkebevægelsen som organisation bør følge meget tæt. Det er ikke svært at forestille sig, hvad denne udvikling kan føre til i fremtiden: En fælles EU-hær med et fælles indre marked for militærindustrien subsidiert af skatteborgerne.

6. Vi kæmper imod politikker-pamperi

Vi kæmper for åbenhed og gennemsigtighed i EU-budgettet og for at EU-parlamentarikerne skal stå til ansvar for brugen af skatteydernes penge.

Alle EU-parlamentarikerne modtager hver eneste måned ca. 32.000 kroner skattefrit fra EU i form af de såkaldte 'blyantspenge'. Pengene skal i princippet bruges til at dække forskellige udgifter, som bl.a. kan omfatte drift og leje af et kontor i hjemlandet, men da EU ikke kræver, at der aflægges regnskab for de godt 384.000 skattefrie kroner, som hvert år sættes ind på EU-parlamentarikernes konti, kan pengene blive brugt til hvad som helst.

Der er 751 EU-parlamentarikere, så for hele EU-Parlamentet drejer det sig i alt om et svimlende beløb på over 288 millioner kroner årligt i 'blyantspenge', som der ikke aflægges regnskab for.

Rina har derfor fremsat forslag om obligatorisk kontrol med midlerne. I et demokratisk system burde det være oplagt, at de folkevalgte skal stå til ansvar for brugen af skatteydernes penge og fremlægge deres bilag. Imidlertid deler et flertal af medlemmerne ikke denne holdning, og Rinas forslag blev nedstemt af EU-Parlamentet. **Vi har ikke tænkt os at give op så let. Rina vil genstille forslaget næste år – for hvem ved, måske er medlemmerne kommet på bedre tanker, når vi kommer tættere på valget. Samtidigt arbejder Rina på at få indført et adfærdskodeks i GUE/NGL, som forpligtiger medlemmerne til mere åbenhed.**

7. Vi sikrede Dansk Europol-aftale

Vi støtter internationalt politisamarbejde på mellemstatsligt niveau, som betyder, at Danmark kan forlade samarbejdet med Europol, hvis befolkningen ønsker det. I et overstatsligt politisamarbejde vil der være dele af retsmyndighederne, som ikke står til ansvar overfor den danske befolkning og vores retsinstanser.

Ved sidste landsmøde var det stadig uklart, om Danmark ville få en aftale med Europol, som vi i Folkebevægelsen havde sagt var mulig.

Op til folkeafstemningen om retsundtagelsen i 2015 førte EU-tilhængerne en massiv skræmmekampagne om, at hvis Danmark ikke afskaffede retsundtagelsen og erstattede den med en tilvalgsordning, så ville Danmark falde ud af Europol-samarbejdet og dermed blive et paradis for "pædofili-ringe" og "tyvebander". Glem alt om en mellemstatslig aftale med Europol. Den ville tage årevis at forhandle, og Danmark ville i mellemtiden falde ud af samarbejdet.

Omvendt sagde vi i Folkebevægelsen, at Danmark ville kunne få en Europol-aftale mindst på linje med Norges og samtidig bevare vores selvstændighed over retspolitikken.

Som bekendt vandt vi folkeafstemningen. Den danske befolkning gennemskuede, at folkeafstemningen i virkeligheden ikke handlede om hverken bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet eller om mere retssikkerhed. Reelt handlede folkeafstemningen om at give EU-eliten på Christiansborg *carte blanche* til i fremtiden at indføre al EU-lovgivning på retsområdet uden at skulle spørge befolkningen om lov.

Efter EU-tilhængerne tabte folkeafstemningen gik deres skræmmekampagne ind i fase 2. Nu gjaldt det om at redde ansigt og for alt i verden at vise Nej-siden og den danske befolkning, at en Europol-aftale ikke var noget, man bare sådan lige kunne få i hus.

Selveste EU-kommissionen kom den danske EU-elite til undsætning, da kommissionens næstformand, Frans Timmermands udtalte til danske medier i efteråret 2016, at Danmark ikke skulle forvente en parallelaftale, men ville falde ud af Europol. Dermed blev debatten et spørgsmål om tid. Den 1. maj 2017 ville den nye Europol-reform træde i kraft og dermed blive til et overstatsligt samarbejde med den konsekvens, at Danmark ville ryge ud. Straks blev Folkebevægelsen angrebet af EU-tilhængerne for at have gamblet med danskernes sikkerhed, fordi vi anbefalede et Nej ved folkeafstemningen.

Men faktum er, at i virkeligheden har skiftende danske regeringer bevidst sovet i timen siden Lissabon-traktaten i 2009, hvor det blev klart, at Danmark ville falde ud af Europol. 8 år havde EU-eliten altså haft til at forberede sig på den situation og finde en fornuftig løsning. Men alligevel valgte man at vente til det allersidste øjeblik for at lægge maksimalt pres på den danske befolkning.

I slut 2016 - 5 måneder før deadline - blev det klart, at Danmark alligevel godt kunne få en aftale med Europol, som endda var bedre end Norges aftale. Men hvis aftalen skulle godkendes gennem EU's langsomme og indviklede lovgivningsproces, ville Danmark ganske rigtigt nok nå at falde ud af Europol.

Det betød, at Rina sammen med mange andre måtte trække i arbejdstøjet og rydde op efter den danske regering ved at sikre, at Danmarks Europol-aftale kunne hastebehandles gennem EU-parlamentet. Det indebar blandt andet dialog med EU-parlamentets ordfører, samt at Rina måtte overbevise partierne i hendes egen gruppe om at stemme for aftalen.

Ligesom Folkebevægelsen har de fleste af partierne i GUE/NGL en grundlæggende sund skepsis over for efterretningstjenester som Europol på grund af retssikkerheden. Den normale praksis blandt GUE/NGL's mange delegationer (52 stemmer) er derfor at stemme imod denne type af aftaler. Det lykkedes alligevel Rina at sikre gruppens opbakning og solidaritet og forståelse med den danske befolkning og den absurde situation, som var skabt af regeringen.

Den 27. april 2017 godkendte et massivt flertal i EU-parlamentet Danmarks aftale med Europol.

EU-tilhængerens skræmmekampagne er dog ikke helt død. Den er gået ind i en sidste fase, hvor det nu handler om at vise, at det danske politi er stillet ufatteligt dårligt i forhold til deres udenlandske kolleger, fordi vi ikke er helt og fuldt med i Europol. Skræmmekampagnen vil fortsætte i takt med, at implementeringen af den nye Europol-reform bliver udfoldet. Rinas kontor vil derfor fortsat følge Europol's udvikling tæt.

Men hvad enten om det lykkes eller ej for EU-tilhængerne at finde et hår eller to i suppen, så har Folkebevægelsen holdt sit løfte til den danske befolkning: Vi har bevaret retsundtagelsen og

selvstændigheden over retspolitikken samtidig med, at vi har fået en Europol-aftale, som er bedre end Norges.

8. Vi forsvare arbejdstagerne

Vi støtter arbejdstagernes bevægelighed. Vi mener, man skal kunne tage arbejde, hvor man ønsker. Men det kan kun lade sig gøre ud fra et grundlæggende og ufravigeligt princip om lige løn og vilkår for lige arbejde på den samme arbejdsplads

Med det indre markedes grænseløse frihed til at levere tjenesteydelser er social dumping blevet et massivt problem i EU. Problemet er så stort, at lederne af fagbevægelsen i henholdsvis Sverige, Tyskland og Østrig har advaret mod EU's kollaps, hvis ikke problemet løses.

En af de helt store årsager til problemet er det betændte udstationeringsdirektiv. På papiret handlede udstationeringsdirektivet om at sikre udstationerede arbejdere et minimum af rettigheder. Men med EU-domstolens Laval-dom i 2007 blev det klart, at direktivet i virkeligheden handlede om at sikre, at arbejdsgiverne og virksomhederne fortsat kunne udnytte billig arbejdskraft og flytte dem rundt i EU som en murbrækker til at splitte arbejdstagerne. Konkret betød dommen, at direktivet var et maksimumsdirektiv, og at fagbevægelsen og samfundet derfor ikke måtte kræve samme løn og vilkår for udstationerede ansatte som de herboende.

EU-kommissionen har langt om længe foreslået en revision af udstationeringsdirektivet. I Folkebevægelsen mener vi grundlæggende, at løsningen på social dumping er at bryde med EU's indre marked og tilbagerulle udstationeringsdirektivet. Det skal vi fortsat kæmpe for i Folkebevægelsen for eksempel ved, at Danmark får en undtagelse fra det indre markedes grænseløse frihed.

Men indtil det sker arbejder Rina for at forhindre de værste angreb på arbejdstagerne under den nye revision. **Rina er udpeget af GUE/NGL som skyggeordfører på revisionen og har blandt andet som prioritet at sikre, at lønbegrebet fortsat kan defineres nationalt.**

I det nuværende direktiv defineres 'mindsteløn' i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis i den medlemsstat, hvor udstationeringen finder sted. Denne definition har været afgørende for den danske og svenske Lavel-løsning.

Men med den nye revision har EU-kommissionen skrevet denne del ud. I stedet introduceres et nyt og uklart EU-retligt lønbegreb, som det vil være op til EU-domstolen at fortolke indholdet af i tilfældet af usikkerhed. Det vil naturligvis være en katastrofe for den danske model, hvis EU får dette igennem.

Det er dog ikke kun gennem revisionen af udstationeringsdirektivet, at EU har lanceret et nyt angreb på arbejdstagerne, det sker også gennem en ny service-pakke, som skal skabe endnu mere frihed for virksomheder, der leverer tjenesteydelser på tværs af det indre marked.

Konkret har EU-kommissionen foreslået et såkaldt elektronisk EU-tjenesteydelseskort (E-kort). Med E-kortet skal en udenlandsk virksomhed kunne ansøge i sit hjemland gennem en forenklet elektronisk procedure om at operere i et andet EU-land. Gennem et lokalt kontaktpunkt i hjemlandet kan virksomhederne på deres eget sprog få hjælp til indberetning af de forskellige oplysninger, de skal præsentere for at kunne arbejde i for eksempel Danmark.

Ifølge EU-kommissionen skal det være lettere for virksomheder at åbne afdelinger i andre EU-medlemslande uden at rende panden mod en mur af såkaldt bureaukrati. De virksomheder, som EU-kommissionen særligt har i tankerne, er dem, der opererer inden for bygge- og anlægssektoren samt rengøring. Det er samtidig de brancher, der er hårdest ramt af social dumping.

Den danske fagbevægelse har allerede vendt tommelfingeren ned til forslaget. I et høringssvar skriver LO "Det er særligt forslagens bestemmelser (...) om, at værtslandet, i de tilfælde hvor en serviceudbyder vælger at benytte tjenesteydelseskortet, ikke har mulighed for at anvende autorisations- eller notifikationsordninger i henhold til national lovgivning, der er bekymrende"

Med andre ord, bliver det afsenderlandet - og altså ikke værtslandets myndigheder - som får ansvaret for indsamling og kontrol af virksomhedernes informationer. Det gælder blandt andet afsenderlande med høj korruption og kriminalitet inden for eksempelvis byggeriet såsom Italien og Rumænien.

Endvidere skriver LO i høringssvaret, at det er "uklart, om det danske RUT-register kan bestå i sin nuværende form, hvis forslaget om tjenesteydelseskortet gennemføres". Afslutningsvis opfordrer høringssvaret den danske regering til at "arbejde imod forslagens vedtagelse".

Rina er udpeget som GUE/NGL's skyggeordfører på forslaget i beskæftigelsesudvalget, hvor hun arbejder for at få forslaget begravet.

9. Vi kæmper imod EU-reklamer for Ryanair

Vi mener, der bør være en armslængde mellem private virksomheder og offentlige embeder og institutioner

EU-kommissæren for transport, Violeta Bulc, har offentligt erklæret hendes store begejstring for Ryanair og flyselskabets rabatordninger til studerende, der læser på EU's udvekslingsprogram 'Erasmus Plus'.

Den 30. Maj, 2017 skrev Kommissæren på sin egen Twitter profil »Unge, det er tid til at opdage EU. Nu giver Ryanair rabatter og andre rejsefordele til Erasmus studerende«
Ugen forinden optrådte Kommissæren desuden i en fælles pressemeddelelse med Ryanair's direktør, Michael O'Leary, hvor hun opfordrede andre flyselskaber til at følge Ryanair's eksempel.

Ryanair er i dansk sammenhæng bedst kendt for ikke have overenskomst og for at være decideret fjendtlig over for fagforeninger. Michael O'Leary har blandt andet kaldt de danske fagforeninger for "egoistiske" og beskyldt dem for at "ødelægge" danske jobs.

Det tætte samarbejde mellem EU-kommissionen og en privat virksomhed som Ryanair har fået Rina til at tage sagen op over for Kommissionen. Ifølge EU's selvforståelse er Kommissionen EU's regering (altså et offentligt embede finansieret af skatteborgernes penge gennem EU-budgettet). **Rina har derfor bedt Kommissionen forklare, hvordan det kan være foreneligt med Kommissionens rolle som politisk uafhængigt, udøvende organ at reklamere for en privat virksomhed og dens produkter.**

Fair konkurrence og bekæmpelse af social dumping i EU er flere gange blevet fremhævet som en prioritet for Juncker-Kommissionen. **Derfor har Rina også bedt Kommissionen forklare, hvordan**

kampen mod social dumping kan være forenelig med at promovere en fagforeningsfjendtlig virksomhed som Ryanair.

I et skriftligt svar skriver Kommissionen blot, at den ikke ser noget problem i, at reklamere for en privat virksomhed. "Faktisk er der ikke nødvendigvis et modsætningsforhold mellem et kommercielt initiativ fra et selskab og offentlighedens interesse", lyder det i svaret.

Som GUE/NGL's koordinator forsøger Rina nu at samle EU-parlamentets Beskæftigelsesudvalg om at gå videre med sagen.

10. Vi støtter retten til selvbestemmelse

Vi støtter retten til selvbestemmelse, international lov og FN's mission om at sikre en folkeafstemning om Vestsaharas fremtid

Vi har i mange år kæmpet for bl.a. kurdernes ret til selvbestemmelse. Folkeafstemningen om uafhængighed i den kurdiske del af Irak, Erdogans hårdhændede udrensning efter kupforsøget i Tyrkiet og den langstrakte krig i Syrien betyder at vores opbakning til kurdernes ønske om selvbestemmelse fortsat er vigtig. **I EU-parlamentet har Rina været med til at foreslå, at de fængslede ledere af det pro-kurdiske parti HDP, nomineres til Parlamentets fredspris - Sakharov prisen. Derudover er Rina medarrangør af en årlig konference, som sætter fokus på det kurdiske spørgsmål, de massive menneskerettighedskrænkelser i Tyrkiet og kravet om at fredsforhandlingerne mellem PKK og Tyrkiet genoptages.**

Vestsahara er fortsat besat af det marokkanske styre. Lokalbefolkningen - saharawierne - lever enten i eksil i den algeriske ørken i flygtningelejre eller under brutal marokkansk undertrykkelse, hvor tæsk, overvågning, vilkårlige anholdelser og politiske fængslinger er en del af hverdagen.

Det er en undertrykkelse som både styret i Rabat og de europæiske virksomheder tjener styrtende på. Geografisk er Vestsahara et territorium på størrelse med Storbritannien og er rig på naturressourcer særligt fosfat (verdens andenstørste fosfat reserve som eksporteres til hele verden), fisk, salt, gas, landbrugsjord og muligvis olie.

For at sikre europæiske virksomheder adgang til ressourcerne har EU indgået en lang stribe handelsaftaler med det marokkanske styre. Det er aftaler, som EU er villig til at betale milliarder for både i form af direkte økonomisk støtte såvel som betaling for adgangen til ressourcerne.

Det er imidlertid i lodret strid med international lov. Det blev konkret slået fast i 2002 af FN's daværende øverste juridiske rådgiver, Hans Corell, som konkluderede, at forvaltningen af Vestsaharas ressourcer skal ske i overensstemmelse med lokalbefolkningens (Saharawierne) "ønsker og interesser". Saharawierne har aldrig fået andel i fortjenesten af ressourcerne eller blevet involveret i forvaltningen af ressourcerne. Politisk betyder det, at alle - herunder EU - som handler med Marokko om Vestsaharas ressourcer også bryder international lov.

Alle EU's mange handelsaftaler med Marokko inkluderer det besatte Vestsahara, hvilket betyder, at EU både støtter besættelsen økonomisk og politisk. Denne støtte har været med til at gøre det muligt for det marokkanske styre at opretholde besættelsen i knap 30 år.

Men i december 2016 dømte EU-domstolen under henvisning til folkeretten, at EU's associeringsaftale med Marokko samt en frihandelsaftale på landbrug og fiskeriprodukter ikke kunne omfatte det besatte vestsahara. Dommen var en kæmpe sejr for alle dem, der gennem årene har forsøgt at udfordre EU's kontroversielle aftaler med Marokko.

I EU-parlamentet, har Rina stillet en lang række af spørgsmål til EU-kommissionen blandt andet i håb om at dommen får praktiske konsekvenser for EU's aftaler med Marokko. Men på baggrund af EU-kommissionens svar tyder det på, at EU vil forsøge at ignorere afgørelsen. Dybest hævder EU-kommissionen, at man selvfølgelig er nødt til at følge domstolens afgørelse. Men samtidig hævder EU-kommissionen, at alle eksisterende og fremtidige aftaler lever op til folkeretten - også selvom de inkluderer Vestsahara.

De sidste par måneder har Rina turneret rundt til debattmøder for at gøre opmærksom på konflikten og om EU's betændte rolle heri.

11. Vi kæmper imod EU's frihandelsaftaler

Vi ønsker en international handel baseret på menneske- og arbejdstagerrettigheder, miljømæssig bæredygtighed og demokrati.

I Folkebevægelsen går vi ind for fri, fair og international handel. Men EU har en pervers forståelse af frihandel, hvor 'frihed' betyder, at multinationale virksomheder skal have frihed fra love, skatter og afgifter, som ellers er sat i verden for at beskytte fællesskabet, folkesundheden og miljøet. Hvorfor? Fordi jo færre krav virksomhederne skal overholde jo lavere er deres omkostninger og jo større er profitten.

Lige siden EU lancerede forhandlingerne om mega-aftalerne med USA (TTIP) og Canada (CETA) har **Rina været en af de mest markante modstandere i den danske debat. Hun har stillet sribetvis af ændringsforslag om at få stoppet begge forhandlinger samt skrevet side op og ned i danske medier om forhandlingsforløbet og aftalernes konsekvenser.**

Det skyldes blandt andet, at Rina flittigt har benyttet sin adgang til klassificerede forhandlingsdokumenter gennem EU-parlamentets læseværelse. Desværre har det været ulovligt for Rina at bringe disse dokumenter frem for offentligheden, men det har gjort os i stand til at følge forhandlingsforløbene tæt.

TTIP står foreløbig lidt i stampe, mens CETA som bekendt blev godkendt af EU-parlamentet i februar (Rina stemte naturligvis imod) og er nu i gang med at blive ratificeret i de enkelte medlemslande. Da EU-eliten på Christiansborg ofte er blandt de mest EU-begejstrede tilhængere, blev Danmark 1. juni det andet EU-land, som ratificerede CETA-aftalen. Men det er ikke sikkert at ratifikationsprocessen vil gå lige glat alle steder - for eksempel i Holland, Østrig, Slovenien eller i Belgien, hvor det vallonske parlament fortsat truer med at komme på tværs af aftalen.

Til dato er aftalen blevet ratificeret af Letland, Danmark, Spanien, Kroatien, Tjekkiet og Portugal. Mange steder møder aftalen dog fortsat modstand blandt andet på grund af de kontroversielle bestemmelser om investorbekyttelse, som giver virksomhederne ret til at sagsøge stater.

Rinas kontor vil fortsat følge CETA og gennem Rinas plads i parlamentet, vil vi støtte modstanden i de lande, som endnu ikke har ratificeret aftalen. Hvis blot et EU-land siger fra, kan CETA potentielt falde til gulvet med et brag. Men hvis det skal kunne lade sig gøre, så kræver det en massiv international opbakning. Som vi lærte med det vallonske parlament, så vil der blive lagt maksimalt pres fra EU-eliten på de lande, som kunne finde på at overveje at sige Nej til CETA.

12. Vi kæmper imod spekulanterne

Vi ønsker skrappe krav til banker. Vi ønsker også et forbud mod skyggebanksaktiviteter, som kan føre til nye finanskriser.

Trods EU-kommissionens forsikringer om det modsatte, så er der fortsat økonomisk krise mange steder i EU - særligt for de arbejdsløse. Der er en akut mangel på investeringer og kapital. EU's sparepolitik har sparet væksten og arbejdspladserne væk. Det ved EU-kommissionen også godt. Men i stedet for at gøre op med den hovedløse sparepolitik, så skal pengene nu findes gennem en såkaldt Kapitalmarkedsunion, som er det helt store dyr i åbenbaringen.

EU's kapitalmarkedsunion har til hensigt at skabe et fælles indre kapitalmarked, som skal promovere og genoplive værdipapirhandlen. Konkret skal en kapitalmarkedsunion gøre det nemmere at omdanne lån til værdipapirer, som kan tilbydes investorer. Det er en model, som er særligt kendt i USA, men som også er udbredt i Storbritannien og Sydeuropa.

Ifølge EU-kommissionen vil en kapitalmarkedsunion gøre det nemmere for små og mellemstore virksomheder at skaffe lån på tværs af de europæiske grænser. Der er dog ikke tale om banklån i traditionel forstand. Der er tale om virksomhedslån faciliteret af systemiske investeringsbanker, som Deutsche Bank, der servicerer store internationale investorer og virksomheder. Investeringsbanker er ikke et fænomen, der er udbredt i Danmark, hvor de fleste virksomhedslån primært finansieres af de mere traditionelle banker.

Helt konkret drejer det sig om at omdanne illikvide aktiver, som er svære at sælge (det kunne f.eks. boliglån, billån eller virksomhedslån) til et finansielt produkt, som let kan handles med. Før fremkomsten af denne type værdipapirer var obligationer udelukkende noget, der var udstedt af stater eller meget store virksomheder. Nu kan alting - endda et simpelt kreditkortlån - lægge til grund for en obligation. På den måde kan udlåneren sælge de oprindelige lån videre, og udlåneren kan så bruge pengene fra salget til at udstede nye lån.

Men Kapitalmarkedsunionens genoplivning af værdipapirhandel risikerer at betyde en genoplivning af den samme uansvarlighed og kortsigtede jagt på profit blandt banker og investorer, som førte til finanskrisen.

For det første indebærer kapitalmarkedsunionen en risiko for langt flere usikre lån og tvivlsomme finansielle produkter som i sidste ende kan true den finansielle stabilitet. Det skyldes, at kreditorerne kan tjene styrtende med penge på at sælge risikoen videre til tredjeparter pakket ind i falske garantier om sikkerhed. Det der blandt andet førte til finanskrisen var, at bankerne solgte giftige lån videre, hvor låntagerne ofte var gået i betalingsstandsning. Det var en nem måde for bankerne at komme af med de røde tal i regnskabsbøgerne og så samtidig tjene hurtige penge.

For det andet kan en kapitalmarkedsunion indebære en tilbagerulning af de strammere regler og krav til banker og virksomheder, som blev sat i verden efter finanskrisen. Det skyldes, at kapitalmarkedsunionen skal gøre det nemmere og billigere for kreditorer og investorer at låne penge ud. Det vil jo blive langt billigere for bankerne, hvis ikke de skal overholde en masse dyre kapitalkrav.

Som skyggeordfører på Kapitalmarkedsunionen har Rina arbejdet for at få begravet kapitalmarkedsunionen og i stedet få indført langt skrapere krav til investeringsbankerne og deres produkter.

Folkebevægelsen anerkender dog, at det er vigtigt at sikre at små og mellemstore virksomheder har nem adgang til finansiering, da det kan betyde vækst og arbejdspladser. Men vi mener ikke, at EU's kapitalmarkedsunion er den rette løsning.

Derfor har Rina samtidig arbejdet for at få rullet EU's nedskæringspolitik tilbage. Hvis man virkelig vil gøre noget for væksten blandt små og mellemstore virksomheder vil det første skridt være at stoppe sparepolitikken og i stedet lade medlemslandene genindføre offentlige investeringer, som et centralt led i økonomisk politik, som kan stimulere efterspørgsel og forbrug.

13. Vi kæmper imod skattesvindlerne

Vi ønsker et opgør med kapitalens frie bevægelighed og et opgør med skattelyene. Vi arbejder for gennemsigtighed omkring virksomhedernes reelle ejere, og hvor de betaler deres skat.

Det indre markeds fri bevægelighed for kapital har været med til at gøre det nemt for multinationale virksomheder at undgå at betale skat - for eksempel ved at overføre overskuddet til skattely. Derfor er det fortsat en prioritet for os at kæmpe imod det indre markeds frie bevægelighed.

Det er dog en lang kamp, og indtil der bliver sat en mur ned for EU's grænseløse bevægelighed, så er det vigtigt at finde løsninger, der kan presse de multinationale til at betale skat.

Multinationales skattesvindler er et alvorligt problem, som rammer almindelige borgere her og nu. Hvert år mister medlemslandenes statskasser 7400 milliarder kroner om året på grund af skattely og skatteunddragelse. Alt dette sker lige for næsen af almindelige borgere, som døjer med velfærdsnedskæringer og arbejdsløshed.

Skattesvindler er også et stort problem for borgerne i udviklingslandene, som hvert år snydes for skatteindtægter, der beløbsmæssigt langt overstiger den samlede udviklingsbistand. Det skal stoppes! Derfor har kampen mod multinationales skattesvindler i det seneste år været en prioritet for kontoret. Multinationale virksomheder skal bidrage til fællesskabet ligesom alle andre, og de skal betale skat det sted, hvor de tjener deres profit.

Et af de mest effektive våben mod skattesvindler er åbenhed og gennemsigtighed. Meget skattesvindler kan bekæmpes af skattemyndighederne, hvis vi kan få adgang til informationer om, hvad virksomhederne tjener, hvor de betaler skat, hvem der reelt ejer virksomhederne, hvordan de er forbundet gennem netværk af skuffeselskaber, samt hvilke lukrative skatteaftaler virksomhederne har indgået med de forskellige medlemslande.

Men hvor der i EU er fri bevægelighed for kapital og tjenesteydelser, så er der ikke fri bevægelighed for gennemsigtighed. Den kombination har skabt det perfekte miljø både for skatteunddragelse og for kriminelle netværk, som skjuler deres ulovlige fortjenester gennem hvidvaskning.

Derfor har Rina som skyggeordfører på EU's anti-hvidvaskningsdirektiv tidligere været med til at få vedtaget registre, som skal gøre det muligt for myndighederne at følge sporet af skuffeselskaber til virksomhedernes reelle ejere.

Det er i dag kun myndighederne, som har adgang til registrene. Men her skal man huske på, at skandaler om skattesvindler såsom Luxleaks og Panama Papers, har vi kun fået viden om takket være dygtige journalister og NGO'er - og altså ikke myndighederne. Derfor er det vigtigt for os at sikre, at den almindelige offentlighed også får adgang til registrene særligt i en tid, hvor skattemyndighederne i medlemslandene er kronisk underbemandet på grund af nedskæringer - og ja, manglende skatteindtægter. Men der er stærke interesser i EU's institutioner, som ikke ønsker denne gennemsigtighed.

Som skyggeordfører arbejder Rina i øjeblikket på en ny revision af anti-hvidvaskningsdirektivet, hvor hun fortsat kæmper for, at hele offentligheden kan få fuld adgang til registeret.

14. Afslutning

Som nævnt tidligere er det parlamentariske arbejde ikke et mål i sig selv for Folkebevægelsen mod EU. Men med vores aktiviteter i EU-parlamentet - og med de alliancer og den indsigt dette arbejde har bragt os - så har vi kunnet forstærke den danske EU-modstand i årets løb.

Forhåbentligt kan det parlamentariske arbejde også bidrage til en snarlig folkeafstemning om dansk EU-medlemskab, så vi kan sikre det Daxit, som hele Folkebevægelsen mod EU ønsker og samlet arbejder for.